COLUMN

AAIBAAR

Toen ik aan Rob Chrispijn vertelde dat ik mijn column wilde wijden aan de aaibaarheid van paddestoelen, was hij meteen enthousiast. 'Oh ja! Er zijn een paar soorten die ik èrg aaibaar vind'. Zijn ogen staarden in een onzichtbare verte, alsof hij zich zijn troetelzwammen voor de geest haalde.

Mijn nieuwsgierigheid was uiteraard gewekt. 'Aan welke paddestoelen denk je dan in het bijzonder?', vroeg ik hem. Het leek of ik Rob een intieme, bijna onfatsoenlijke vraag gesteld had. Na enige aarzeling bekende hij dat het Judasoor tot zijn favorieten behoort 'omdat die zo lekker aanvoelt tussen duim en wijsvinger. Alsof je een oorlelletje voorzichtig tussen je vingertoppen masseert. Hmmm, heerlijk.....'. Zijn blik dreef intussen nog verder weg, naar herinneringen of fantasieën waar ik hem maar niet naar vroeg. De details zouden ongetwijfeld buiten de inhoudelijke kaders van Coolia vallen.

Het Judasoor verdient zijn naam dus niet alleen door zijn uiterlijke gelijkenis met een mensenoor, maar ook vanwege een soortgelijke, elastische consistentie. In het verre oosten weten ze de knapperigheid van deze paddestoel op een andere manier te waarderen. In Japan, China en Vietnam wordt de soort veel gegeten en voor dat doel op grote schaal gekweekt. Niet dat Judasoren zo smakelijk zijn. Integendeel, zoals Michael en Hennig in het Handbuch für Pilzfreunde opmerken: 'Der Pilz ist geruch- und geschmacklos, verleiht aber den Speisen eine eigentümliche Konsistenz.'

Ik herken overigens wel het één en ander in Rob's ontboezemingen. Ik heb eens een halve paddestoelenexcursie rond gelopen terwijl ik een Zwarte knoopzwam tussen mijn vingertoppen kneedde. Een lekker, gummiachtig kussentje dat aan de substantie van het snoepje tumtum herinnert. Toen ik mijn knoopzwam uiteindelijk in het bos achterliet, waren mijn vingers zwart van de sporen. Ik had trouwens nooit geweten, dat de Zwarte knoopzwam zwarte sporen had. Zo kun je zelfs van het kneden van paddestoelen wat leren.

Er zijn meer paddestoelen die aan vingertoppen of andere delen van de huid een speciale sensatie geven. Bijvoorbeeld de glibberigheid van Papegaaizwammetje of Slijmige spijkerzwam, het zachte velours op de hoed van de Fluweelboleet, het vachtje van het Ruig elfenbankje, de luchtige veerkracht van rijpe stuifzwammen. Gelukkig kennen we geen zwammen met brandharen of stekels zoals brandnetels en distels. Toch sta je als argeloze mycoloog soms voor verrassingen. Ik herinner me nog goed die oude Tonderzwam bij Slochteren waarin een wespenkoningin haar intrek voor de winter genomen had...

Overigens wilde ik in deze column eigenlijk helemaal geen aandacht besteden aan het 'Fingerspitzengefühl' van paddestoelen. De opmerkingen van Rob hebben me op het verkeerde pad gebracht. Eigenlijk wilde ik het hebben over de aaibaarheid van paddestoelen in figuurlijke zin. Daarover dan maar een volgende keer.

DOOR EEF ARNOLDS